

*užrašyta pas pernykštį revizorių Franco Zaranką mojaus 24-tą, šįmet. (1952.V.24)
Skaityta per ateitininkų susirinkimą*

Jau mane ir pyktis ima, visi šaukia: "Nėr veikimo" . . . o veikimo tai kaip šieno, perkratant narį kiekvieną.

Pagal alfabeto eilę jums išklosiu visus dailiai:

Štai, Alkevičių Aldona sugadino tris sijonus,
Kol, visų skyles sulopius, vėliavą sukūrė kuopai.
Bus dar burbulas iš cinko, žengs po ja ateitininkai.

O Alkevičių Edvardas principuose vis dar nardos:

Iš "Pelėdos" biuletenių sau stiprybės vyras semias.

Visuomeniškumo dūmuos švysteli jo šeimiškumas:

Dolerius į banką neša, kad nupirktų naują "Nash'ą",

Nes be mašinos nėr meilės, nėra kaip panas apkvailint.

Jaunime Vitalis svečias, užsakas nuskambo trečias.

Kas tik principų mūs' žiūri, numes senbernio kepurę.

O ir šviesiaplaukė Vanda prie altoriaus žengti bando -

Hamiltonė repetuoja, maišos mintys jos galvoje:

Tas turtingas, o tas geras, vieno balsas, kito karas,

O suėjus visiems kartu, ką gi varysi už vartų? . . .

Mūs Bražėnas - žurnalistas pernai veiklą taip išvystė,

Kad visų žurnalų skiltys tapo Detroitu užpiltos.

O inteligentiškumas jį Valatkoss stotin stumia:

Plaukia gaidos gir, gar, gir gar, mūsų Algis uoliai dirba.

Sako, kad Bunikiui Frank'ui rėks, ar rėkia jau ant rankų.

Argi nelaikyti plusu, kad taip auga tauta mūsų?

O Jonukas Degutinis italjonų šeimą gynė

Nuo negandos ir nelaimių jiems padėjo išsipainiot.

Tik kai išgirdo skyrybas, patarėjas susigribo,

Nusispjovęs sau pavėjui, platint ATEITĮ pradėjo.

Va. ir aniuolas Agnieška, jos veiklumo nereik ieškot.

'Tiligentiškuman mušas, nors į šeimą linkus dūšia.

Pranai, sako, kas daryti, turiu tuščią kamarytę,

O kad taip atneštum rožes brolių sukurtan kolchozan . . .

(Sapnavau aš taip anundei, kai pamergė mane gundė)

Tik Jasevičius Bronislaw man palieka baisi mįslė,

Ar prapuolęs logaritmuos jisai girdi širdies ritmą?

Nėra laimės, yr Laimutė, dar jauna ir dar linksmutė.

Tautiškumu aiškiai švyti dar nenukirptos kasytės.

Tėvai Jonas ir Janina man pagimdė broį Liną.

Telefonu tėvas sakė, kad kaip linas esą akys.

Panašumas, tik pamįslyk, ant kaktelės aiškios gyslos.

Tiktai brolio prisiklausęs rėkia taip, net linksta ausys.

Babas Mingėla vos velkas, nukamavo vargšą "Alka",

Jam reikėjo visą grupę pervežt Kanadon per upę.

Nors nematėm jo ant scenos, dirbo Pusdešriui kasdieną. . .

Neverauskas Benediktas amžinai ant manęs piktas.

Kartą atvirai taip tēškė:” Tu man nunešei Agniešką,
 Tad beliko vienas vaistas - principus manus pakeisti,
 Nedūmoti apie žmoną ir gyvenimą įdomų,
 Bet mechanikoj sudžiūti, tuo praturtint savo būtį.”
 O Polikaitytė Ada, nors sau skirto ir nerado’
 Bet, atrodo, kad sutiktų lengvint būtį Benediktui.
 Kai Ona tuo tarpu guodžias, kad pripratusi prie Juozo.
 Ir kad ji dabar jau drąsiai laukia himno Šventos Dvasios.
 Sumuštiniai kur daryta, neapsieita be Vitos,
 Ar baliuška, ar agapė, ją virtuvė visad slepia.
 Tai bus tas pavalgydytas, kas paims už žmoną Vitą.
 Broniau, kybojęs ant kryžiaus, noras nedrąsiai, bet aš ryžaus
 Pint tave tarpan veikėjų , nors gal atskirai reikėjo
 Kurt poemą kuo didžiausią, tegu klauso visų ausys:
 Pirmininkas kuopos mūsų, visur puola veiklos mūsų,
 Federacijos rašėjas, Vyčių knygų pardavėjas,
 Blažio choro giesmininkas, savo namo šeimininkas,
 Mokytojas dar naminis kam neveikia smegeninės.
 Antanukas jau Antanas, baubia bosu tartum senas.
 Ir vis šiepia šypsni giedrų, Neringos lėlytei Giedrei . . .
 Sąrašė dar trys Aldonos, visos parengty būt žmonos.
 Nepraeis nė dešimt metų, kai skambės Veni Creator.
 Stanley’s bemylėdams Jin’ę žada skirtumus sumyniot
 Tarp senųjų ir dypukų, štai kur Stasio veikla suka.
 Juozas - Polikaičių žentas Mercury turi gyventi,
 Nes atlikdams Onai lažą visą parą visus veža .
 Tu Barbute Sirtautaite, pravėdinki savo kraitį.
 Tavo šypsni aukso dančiu ne vienam mintis supančios.
 Kas Marjono nepažįsta ir jo žydinčios jaunytės?
 Kas nežino baritono ir nealpsta nuo jo tono?
 Anei toliai, anei laikas jo veiklumo nepaveikia.
 Mūs sekretorė Regina jau ponias pasivadino,
 Kaip idėjos sesei dera, šaukia: “Veskitės, tai gera!”
 Nepamirškim ir Pranciškaus, rašo jis net plunksna pyška.
 Kai kas sako, kad jis kvailas - rašo kažkam meilės eiles.
 O jis traukia savo dainą: - Žemėje visaip atseina,
 Kinta žmonės, kinta mintys, tenka juoktis, nusiminti,
 Bet svarbiausias šūkis laiko: “SVARBU, KAD KAS NORŠ KĄ VEIKIA!”

Perrašyta kompiuterin 2002 m. gegužės mėn. 2d.